

[Aksel Møller.]

er i kraft af sin placering midt i skellet mellem den liberale politik og den socialistiske et mægtigt parti, men alligevel magtesløst i al sin stormægtighed, for det er jo lammet, såsnart det gælder om at tage klar stilling til, hvilken af de to grupper der bør lede politikken i Danmark fremover. Derfor kom tanken om en trepartiregering til verden, for kun under dækket af den kunne det radikale venstre bevare sin neutralitet i forhold til de to synspunkter, som skiller dette høje ting.

Efter valget var der ikke længere noget liv i tanken. Nu blev det radikale venstre nødt til at tage stilling til, om det ønskede at give den daværende regering, omend i omdannet form, mulighed for at fortsætte, og hvad svarede da det radikale venstre på dette spørgsmål? Det svarede; at hvis der blev stillet et mistillidsvotum til en regering, der havde konservative medlemmer, ville det støtte et sådant. Jeg ved ikke, om ærede medlemmer husker H. C. Andersens eventyr om Store Klaus og Lille Klaus. Der findes en biperson i dette eventyr, en bondemand, hvis uvilje mod degne spiller en vis rolle for eventyrets forløb. Det var sådan en god mand, siger H. C. Andersen, men han havde den forunderlige sygdom, at han aldrig kunne tåle at se degne; kom der en degn for hans øjne, blev han ganske rasende. De radikales stilling til de konservative er netop som denne gode bondemands til degne. Den må altså rubriceres under betegnelsen idiosynkrasi, og det er som bekendt en sygdom, man skal gå til læge med.

Så meget mere grund er der til at søge psykiatrisk bistand, som tilfældet her var ledsaget af typiske vrangforestillinger. Ærede medlemmer kender formentlig patienten, som tror, at han er Skt. Jørgen, der er udpeget til at fælde dragen. Da der ingen drage er, må der altså opfindes en; for at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) kan trives i sin forestillingsverden, den, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i dag har prøvet i en kronik i „Politiken“ at rekonstruere, måtte han have en drage, en rigtig god gammeldags reaktionær drage, og denne rolle har det radikale venstres to ledere besluttet at det konservative folkeparti skal optræde i. Vi deltager imid-

lertid ikke i det kostumebal. I tre år har det konservative folkeparti været medansvarlig i en regering; de forslag, som denne regering har fremsat, har altid været fremsat til fri og fordomsfri forhandling i dette høje ting, og i alle afgørende vedtagelser af indenrigspolitisk karakter har vi altid opnået enighed også med det radikale venstre.

Det radikale venstres monomani på dette område finder vi et tydeligt udtryk for i en artikel i „Middelfart Venstreblad“; jeg beder om tilladelse til et enkelt citat. Det er en ledende artikel af 30. september 1953, hvori det hedder:

„Ingen kan forlange, at de radikale skulle acceptere en regering af venstre og konservative, al den stund konservativ politik i omtrent alle henseender er dem vederstyggelig.“

Må jeg spørge, er det virkelig det grundlag, hvorpå det radikale venstres medlemmer i dette høje ting går til forhandling om noget så vigtigt som en regeringsdannelse? Det har, som det står der, intet med andet end følelseslivet at gøre. De fortrængte komplekser spiller jo under alle omstændigheder en rolle, men herinde burde vi have været fritaget for dem.

Hvorned vil partiet da sagligt begrunde, at det ikke vil have at gøre med en regering, hvori konservative deltager? Hvorledes kan det på forhånd erklære, efter det samarbejde, som er forløbet gennem tre år, og efter det samarbejde, som vi kender i flere købstadkommuner, hvor radikale kommunalbestyrelsesmedlemmer og konservative kommunalbestyrelsesmedlemmer og venstre kommunalbestyrelsesmedlemmer ofte danner en gruppe lige overfor den socialdemokratiske — hvorned kan det radikale venstre begrunde, at det ikke ønsker at støtte nogen regering, blot fordi der er konservative medlemmer i den? Skal de 360 000 konservative vælgere her i dette land på forhånd anses for udelukkede af en regering, fordi det radikale venstre vil det? Jeg synes nu ærlig talt nok, at en lidt mere dybtgående forklaring end den, vi hidtil har fået, skylder man os, og jeg tror, at det ville interessere offentligheden at lære den at kende.

Nu kan man naturligvis spekulere over det politiske motiv for dette standpunkt. Det er ikke usandsynligt, at hensigten blot